

Cvetje

št. 7,8
Junij, julij
1946

v tujini

GLASILO BEGUNSKÉ DIJAŠKE MLADINE V PEGGEZU

Ob zaključku prvega letnika.

Kleno zrno tudi v slabi, neobdelani zemlji vzklije, požene krepko bilko, razvije dišeč cvet in obrodi zdrav sad, če ga ogreva toplo sonce in zaliva nebeški Vetrnar.

Vaše nežno cvetje, dragi moji dijaki, je vzknilo v tujini drzno - drznost pristoja mladini - , skoro lahkomiselno - tudi lahkomiselnost je pri mladini razumljiva.

Vsa leto ste to svoje nežno "Cvetje" v tuji zemlji gojili: ogrevala ga je vaša neizmerna ljubezen do doma in do domačih gajev, ki ste jim posvetili toliko lepih misli; ljubezen do živih in mrtvih svojcev, ki ste jim napisali toliko toplih vzdihov in spominov; ljubezen do naših lepih šeg in navad, ki ste jih toliko nabrali in rešili pozabnosti; ljubezen do vsega dobrega in vzvišenega dela, ki ste se za nje v vsaki številki oglašali, in slednjič ljubezen do Stvarnika, ki mu je bilo posvečeno vse vaše delo.

Zato je nebo prilivalo vašemu cvetju vedno novih misli in vam vžigalo vedno novih poletov ter rošilo na nje božji blagoslov.

Želim ob zaključku prvega leta vašemu "Cvetju", da ga ne bi noben mraz tujine zatrl, da ga ne bi nobena slana tujine zamorila, marveč naj se tako, kot se je do sedaj, tudi v bodoče lepo razcvita, žlahtno dehti in obrodi klen sad.

Marko Bajuk.

ŠTIRJE SONETI

Nad poljem sapica je zapihljala,
v pozdrav se sklanjalo je prvo
Zeleni travnik v belo ves čest je.
Saj je pomlad v skrivnostnem jutru
vstala.

Iz kmetovih se lic je sreča brala,
ko sipal je življenje v mrtvo prst,
saj čutil je v tej grudi novo brst.
Pred njim je že pšenica v klasju
stala.

V srcu pa molitev tiho, silno
je k Bogu vrela, naj bi On obilno
dal blagoslov. Še križ prek čela
brade,
končan je dan. Voliče trudne sprega.
Večer zvoni. A ače kliče z brega:
Nasvidenje-oj njive-moje nađe!

Je padel mrak. Molitve so kipele.
Rotile so Boga, naj nam pomaga,
da kdo na strni poti ne omaga,
kar vsepovsod so trombe smrt zapele.

Ves narod so tesno s pestmi objele,
srce v verige in telo vkovale.
Na tisoče so zdoma jih peljale
in orglje v cerkvi niso več donale.

Vse ustnice so v grozi onemele.
V potokih drle so, v očeh gorale
solze prelite. Gluha temna noč je.

Prihaja jok in krik iz vsake kože.
In veter je strašan, odnesti hoče,
vse nageljne, nabrane v naročje.

Vsi nageljni nabrani v naročje,
odvrženi v nečisti, cestni jarek,
umirajo, kot v noči sončni žarek:
namesto njih bohota v blatu ločje.

Požgano in temno stoji pobočje.
Oviija mrak ga v svoje temno krijo.
Okoli oglov tuli veter s silo.
Od daleč nosi jok... Brezzvozna noč.

Življenja ni. Odšli so bedni z doma.
Zdaj kot berač ponosen kmet v noč
Kako je težke pot po tuji cesti.

Oj, narod moj, ozri se na grobišče.
Zaman se človek trudi, cvetja išče.
Zmečkano vse je v silni, tuji pesti.

Ugasnil žarek z naših je poljan.
Vse cvetje je odmrlo, ovenelo.
Pred nami se je dvignilo razpelo.
Je narod raztepen in v smrt izdan.

Prihaja z domovine jok glasan.
Vse sonce narodu je ugasnilo.
Pomika žena se počasi, s silo,
okrog oltarja, mati, dan na dan.

Molitev njena dviga se v višavo,
k Devici in k Očetu sprave,
za narod, ki v trpljenje je vkovan.

A pred oltarjem dviga se kadilo...
Njen molek in srce je v mir zavilo.
spat v bedni duši se poraja dačo.

"Štiri sonete" je poslal uredništvu J. Marijan (Spittal) kot vsebinsko naslovne slike majske številke "Cvetja". Ker so izmed petih sestavkov te vrste najboljše, sem jih objavil, J. Marijan pa bo prejel obljubljeno nagrado.

Urednik.

Za zmago v vojni so potrebne tri stvari: prvič denar, drugič denar in tretjič denar. Kdor ima denar, bo slavil zmago.

Za vsak uspeh v življenju so potrebne tri stvari: prvič delo, drugič delo in tretjič delo. Kdor dela vztrajno, bo imel uspeh.

Človeška sreča ni v glavi, tudi ne v žepu, najmanj v želodcu, temveč samo v srcu.

(Amerikanski pregovori)

Kresni večer 1944. (Hinko)

Večer spokočno plava nad Ljubljano ...
Trnovska cerkev iz obrisov streh,
v temo zavita, dviga se svečano.

Veselo pritrkavajo zvonovi,
a vendar zde se kot mrtvaški spev
prelivajoči, bronasti glasovi. - - -

Kresnica mi je k licu prisvetila
in me v spomine tihne potopila:
Nekoč povsod goreli so kresovi...

Zdaj pa gorijo ognji silni, novi ...
Bolestne čujem v dalji smrtne klice,
src mrtvih me strašijo plamenice.

V noč temno pred menoj beže kresnice

Zdenka:

OB meji

S anjavo je svetila luna v rösno kresno noč. Zdaj pa zdaj je priplul oblaček in jo zakril. Kot bi hotela nagajati, je mežikala in se skrila. Z njo vred pa so izginitle tudi sence vitkih brez in košatih bukev. Griček je utihnil; obrisi gora so za nekaj trenutkov že utonili v temi.

Po mehki stezi je oprezno stopala Lenka, da ne bi s čevlji povzročila šuma. Kratko krilo, od rose mokro, se je prijemalo kolien. Lasje so prosto valovili po ramah. Droben obrazek je bil ubran v rale, a odločne poteze.

Tu in tam je obstala in njene velike oči so plašno strmela v gluho noč.

Vse je bilo skrivnostno tiho in mirno. Le srce ji je tako utripalo, kakor bi hotelo pobegniti iz prsi. - Na prepovedani poti je bila. Vsak hip se lahko pokaže iz goščave odurna postava obmejnega stražarja in njegova sovražna pest jo popelje v sramotno suženjstvo, morda celo v smrt. Stopiti utegne na skrito mino, ki bi jo raztrgala na tisoč koscev... A ljubezen je močnejša kakor smrtni strah. Lenka je krepko stiskala pod pazduho droban zavitek: sliko svoje najneke matere. Iz nje je izhajala moč, pogum in junaštvo.

Dekle je gledalo v duhu pretekla, srečne dni... Takrat še ni tekla tod krivična meja in Lenka je živela zadovoljno v borni bajti s svojo staro, bolešno materjo. Bogati nista bili, revni pa tuči no, saj jima je bil sosedov Lojze tako zelo naklonjen.

Ob spominu na Lojzeta ji je postalo toplo in mehko... Da, da! Pa je pridičevala vojna vihra. Kakor orkan je stresla našo domačijo. Kot reka, ki ob povodnji prestavi svojo strugo, je potegnila z našo srčno krvjo črto preko pisanih polj, gričev in vasi. Kjer je nekoč dehtela ajda, se je sedaj zajedala v sočno zemljico žična ovira. Kjer so predevala dekleta in veselo vriskali fantje, so se zdaj omračile sključe

postave in oholo so jim v tuji govorici zapovedovali valpti...

Bilo je pozno v jeseni. V vlažni, temni noči je nenadoma planil v sobo Lojze. "Bežimo, sicer nas čaka smrt! ..." Pod klancem so brneli avtomobili. "Mati, takoj se vrnem!" je še zaklical, prijel Lenko ter jo odvedel. Dekle se ni moglo več domisliti, kaj je bilo potem. Znašla se je pri dobrih ljudeh onkraj meje. Lojze pa je pohitel nazaj, a prišel je prepozno. Hiša je bila prazna, matere pa nikjer. Umrta je naravne smrti; tako so poročali pozneje iz tujine in poslali njen pepel.

Žalost se je naselila v Lenkino srce. Zagrabila jo je doslej neznana boleost - domotožje po materi. Doma je imela shranjeno njeno sliko. Vsaj to je morala dobiti in zaradi nje se je odpravila na nevarno pot, Uspelo ji je priti do zapuščenega doma, zdaj pa se vrača preko žičnih ovir.

Še nekaj ovinkov, še nekaj korakov, pa bo na oni strani, na svojem novem domu. Nič več ne bo sama...

Bila je na meji. Ozka steza se je razcepila na vse strani zaradi minskih polj in se izgublja v bodičasti ograji po vrzeli ...

"Halt!..." je nepričakovano zagrmelo iz goščave. Grmovje se je razmaknilo in na stezo je stopil graničar. Lenka ga je poznala, prav dobro ga je poznala. Obstala je kakor vkopana, znojne kaplje so ji stopile na čelo, vsa kri ji je zarvela v srce...

Z naslado jo je Nemeč opazoval. Pohoten nasmešek mu je obkrožal usta.

"Špijonka, kaj?..."

"Ne! Nikdar! ..." je odvrnilo odločno dekle.

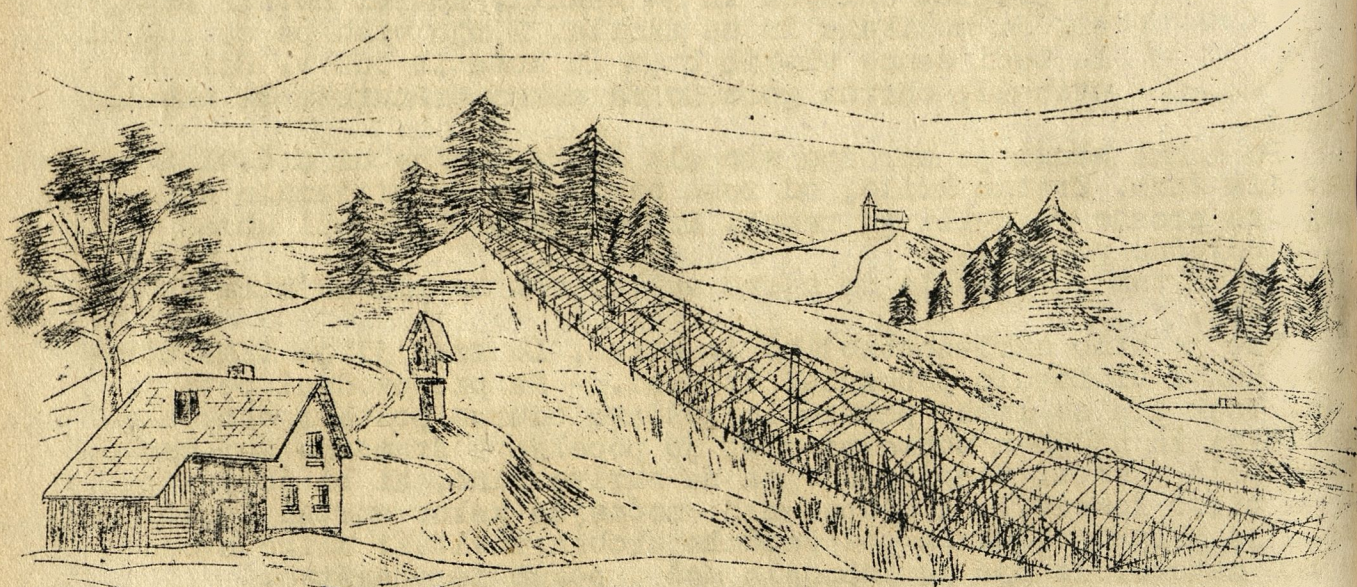
"Kaj pa nosiš tam?"

"Materino sliko."

"Ha, ha! Podobo!... Ze vem, čigava je. Daj jo sem!"

S surovo kretnjo ji je strgal zavitek, ga odmotal in vrgel proč.

"Fej!" je bruhnilo iz Lenke. Planila je za materino sliko, toda Nemeč jo je zagrabil za roko. Trudil se je, da bi bil prijazen.

"Čuj! Naša stvar je izgubljena. Odhajam k vašim v hosto: greš z menoj?" ji je zašepetal.

"Nikdar, nikdar! ..." je skoraj zakričala Lenka in se poskušala iztrgati.

Dekle se je med ihtenjem obupano ozrlo v tisto majhno vrzel, kjo loči od svobode. Tako blizu je, a v tem trenutku tako strašno daleč. - Glej! Ali ni baš zdaj hušknila po njej serca? Brez dvoma. Nekaj se neslišno plazi po stezi.

Lenki je zadrhtelo srce. To je on, njen Lojze: Že drugič prihaja

da jo reši. Nemoj ga ne vidi, ker je za njegovim hrbtom.

"Tako! Čas pomišljanja je potekel. Z menoj, ali pa ..."

"Nikamor! Pustite me domov in sliko mi vrnite!"

Hudobno se je zarežal in stegnil svojo roko po mladenki ...

Tedaj pa so ga koščeni prsti krčevito stisnili za vrat. Zgrabila sta se. Zajedla sta se drug v drugega kot dva živa svitka. Grabila sta se za vrat, se premetavala sem in tja ter končno omahnila po tleh kraj steze.

Dekle ju je gledalo s široke razprtimi očmi od groze in brez moči. Rada bi pomagala Lojzu, pa je bila kakor priklenjena na stezo. Pred njo pa se je bil boj za življenje in smrt...

Grozen pok! - Mina! Blisk je zasvetil v noč in oblak prahu in prsti je bruhal deketu v obraz. Omahnila je in izgubila zavest. - - -

Po dolgem času je dekle odprlo oči. Kje je? Kaj se je zgodilo? Odkod te skeleče bolečine?

Ničesar se ni mogla domisliti. Oči so blodile po sobi in obstale na mizi. Slika je bila na njej, usodna slika, vsa oškropljena s krvjo. Šopek rdečih vrtnic je dehtel pred njo.

Kot oster meč je presunil Lenko. Sedaj se je spominjala vsega, prav vsega. Priprla je oči kot človek, ki ga premočna svetloba ščemi. Nato pa se je obrnila k botri, ki je stala ob postelji in jo ljubeznivo božala po razpuščenih kitah.

"Kje je Lojze?" je zašepetala predse.

"Lojze?!" se je zdrznila ženica. Dvignila se je in stopila k sliki ter šla s prstom počasi po krvavih sragah. "Tu je, tu je - Lojze...."

Lenka je znova omedlela in kriknila.

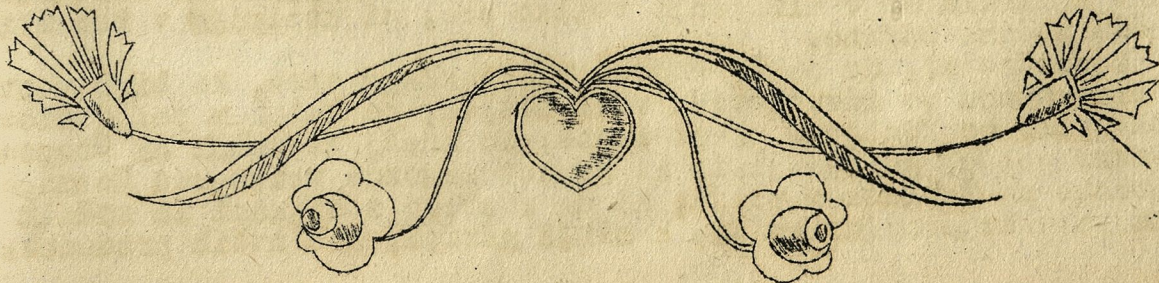

Minila so leta in zopet je prišel mesec skrivnostne kresne noči. Divja reka se je ukročena vinila med svoje bregove. Sovrazne meje ni več preko slovenskih ajdovih polj in zelenih travnikov: tujca je vzela noč. Domačija je prenovljena in očiščena.

Tudi v Lenkini koči je vse novo.

Tam v kotu pod križem visi mamina slika. Rdeča lučka brli nad njo. Se vedno je oškropljena s krvjo, shrknjeno in obledelo. Tu kleči Lenka vsak večer in v tihi molitvi obuja spomine na težke dni. Vsa živa je prednjo draga mati, poleg nje pa stoji on, Lojze, velik in junški. Prelil je zanjo svojo srčno kri.

Z njima kramlja kot one srečne dni pred vojno viхро ...

RADOŠLAV I

Doživetje

Sedim za mizo s sklonjeno glavo nad odprto knjigo, edino prijateljico, katere me tolikokrat potolaži in sprejme moje srce iz mrzle vsakdanjosti v višji, lepši svet. Ko dvignem glavo, zahrepene moje oči po nečem lepem, zato iščejo po brezizraznem stropu in stenah. Končno obstanejo na odprtem oknu, katerega stekla so že mastna od prahu, ali pa jih nadomeščajo kosi lepenke. Z dvema korakoma stopim k oknu. Odprem ga in globoko vzdihnem sveži zrak. Moj pogled se upre v božjo naravo.

Zdi se mi, da se bo svetlo sončno kolo vsak trenutek zateknilo ob greben Hude babe: njegov soj pojema kot sveča, ki ji je zmanjkalo voska. Še vedno kljubujejo sivkaste snežne lise v grobljah; sence dreves na pobočju Zetttersfelda se podaljšujejo in rastejo v pošastne oblike. Iz globeli Debanttala prinaša veter od časa do časa pritajeno, točno sumenje hudournika, ki skaklja preko divjih skal. Iz skrivnostne soteske potoka in grobelj, v katerih se taja sneg, izteza svoje dolge prste večerni mrak. Staje na polju vzdolž Drave tonejo v pisani preprogi zorečih trav in dehtečega cvetja. V naročju tirolske zemlje jo je stakala pomlad. Neutrudljiva pesem muzikantov-murenčkov doni skozi večerni zrak. Vrhovi gora na Koroškimi vrati in škrbine Dolomitov obliva vijolično-rdeči soj v zarji kopajočega se sonca.

Na kronah samotnih smrek ob reki in polju čepa vrane in se pripravljajo na sladek počitek v varstvu njihovih vej. Škrjančki že sanjajo pod valovi zorečega žita.

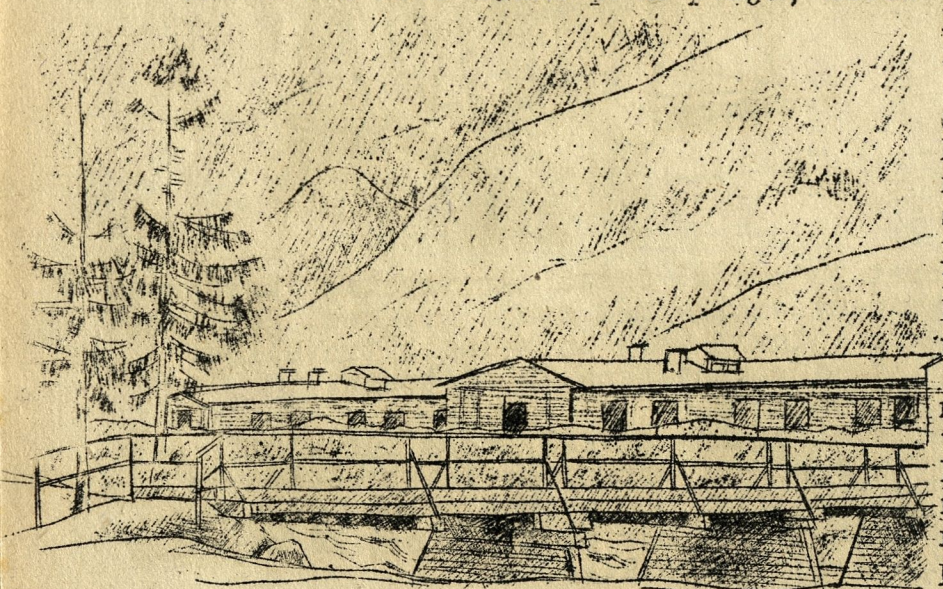
Lahen dih noči dahne prek polja; mlado klasje se v večernem hladu sklanja, pozdravlja in poljublja ...

Po veliki cesti, pušti in prazni, ki se vije kot temna proga po dolini, zdrči od časa do časa avtomobil in veter prinaša na uho hladno in tuje brnenje stroja, ki naglo zamre v utripu pokrajine.

Ne morem vzdržati med stenami barake. Preko tristaškega mostička pohitim v breg, da se mi nenadoma odpre pogled na košček tuje zemlje, posejan z lesenimi poslopji črno barvanih

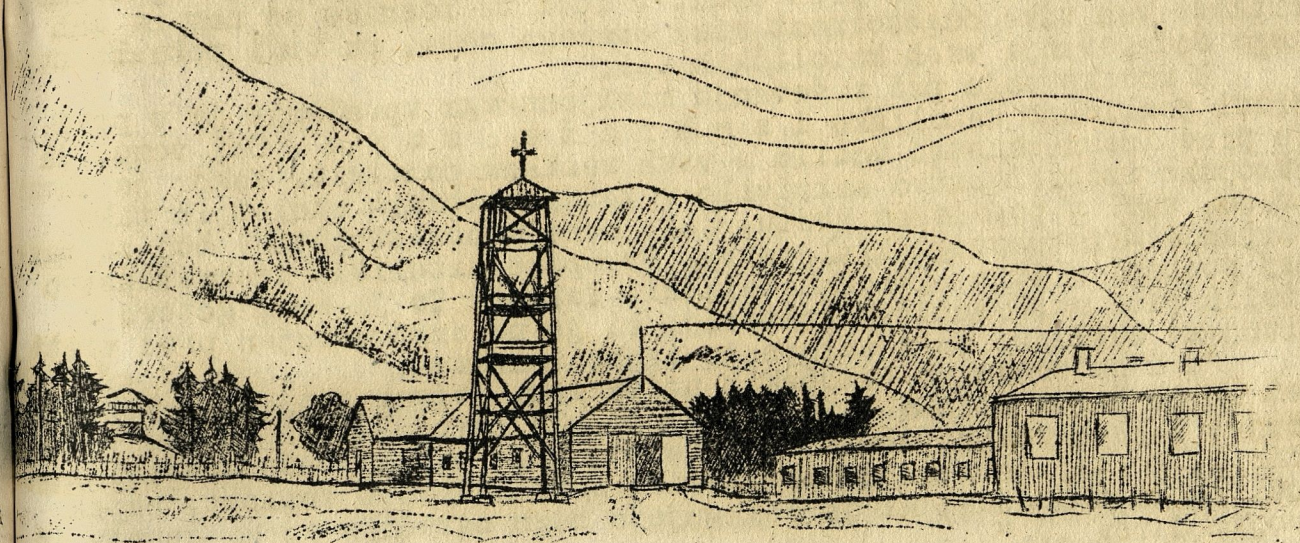
streh. Zamislim se v življenje toliko src, ki utripajo v tem mrzlem naročju mačehe tujine.

Zazdi se mi, da je to košček slovenskega srca, ki bije v svetem hrepenenju po združitvi z vsem bitjem, po katerem polje slovenska kri: do Koceljeve prestolnice, do knežjega kamna na Gospo-svetskem polju, po zemljici, ki se kot zagozda vriva med Germane in Romane na Toblaškem polju; ki se razteza z oljkami in sočnim grozdjem v bogato Furlanijo, k sinji Adriji, snu naših pradedov.

Gre ob Kolpi mimo Hrvaškega zagorja in obkroža "zemljico našo, kristal iz božje roke vzat."

Domislil sem se stare slovenske bajke o postanku sveta: Ko se je nekoč kopal Bog v neboškem morju, mu je zašel za noht drobec peska, katerega je odstranil. Tako je nastala naša zemlja. - Zdi se mi, da je bil Stvarnik posebno dobre volje, ko nam je pripravljaj prostorček na zemlji. Vedel je, da smo miroljuben narod, ki ljubi svojo grudo, zato nam je na tako majhnem prostoru združil toliko lepote kot nikjer na svetu. Prilil je v to zlato čašo toliko barv, da ne morete najti nikjer večje slikovitosti, kot v tej "podobi raja". Ta lepota se razliva od Triglava, na katerega sivih skalah se vzpenja slovenska domovina najvišje pod modri nebesni obok, preko mogočnih gorskih velikanov, ki tonejo v zelenem Pohorju; razprostira se preko Slovenskih goric med pesmijo klopotcev v rodovitno Panonijo. Res! Prezliva se povsed, kjer prebiva naš rod.

In spomnim se slovenske nedelje, dneva pisanih, nagubanih kril, vidanih rut in belih srajc; dneva pesmi slovenskih zvonov. Kot golobice hite njih glasovi čez žitno polje in trkajo s kljunčki na okna domačij.

En sam cvet, pisan in dehteč je slovenska nedelja. Vsak si ga beli utrgati, toda tako je in bo, da ti ne bo dano videti in občutiti bogastva naše nedelje, ako ne boš ljubil in spoznal globine in skrivnosti slovenske duše.

In ti, slovensko dekcle! Kot slap nageljnov raz okna domačije in kot rožmarina vonj se mi zdiš. Ti si naša bodočnost! Veliko zahteva naš čas od tebe. Spoznaj vsaj ti svoje poslanstvo! Še mnogo kaprov bodo morala prenesti tvoja ramena.

Spomnim se Prešerna, ki toži: "Na tleh leže slovenstvo stebri stari, v domačih šegah vtrjane navade..." Da, to spoznanje tudi nas boli in nam razjeda srce. Odzovimo se klicu domovine, saj bo skoraj prišel dan, ko bodo po naših domovih zaplapolale zopet plamenice pesnice in pravice. Nihče se ne rodi na svet, ne da bi se z njim oddala naloga.

Janez: Misijonsko zaledje in naš čas.

Vsa težka in zamotana vprašanja, ki jih je zgodovina spočela in so se danes nagromadila pred nas, so v vsej svoji živi potrebi po rešitvi zajela tudi misijonski svet. Nikjer drugje ni nujnost po njih rešitvi tako silna in tolike življenjske važnosti za pravilno duhovno usmerjenost trpečih narodov, kakor prav tu. Kajti mi imamo v tej borbi vsaj en zanesljiv kamen, kamor brez pomisleka lahko oslonimo bodočo ureditev duhovnih in svetnih vrednot - k a t o l i š k o C e r k v e. Ves poganski svet pa v svojem iskanju izhoda iz begotnih zmot ne najde trane opore in to v trenutku, ko se majejo temelji vsej njegovi zgradbi tolikih stoletij.

To vzvišeno resnico, da more nemreč samo katoliška Cerkev nuditi oporo in pripeljati k luči zbegane in v iskanju utrujene, moremo imeti katoličani vedno pred očmi. V luči te resnice se nam na mah prikaže vsa živa odgovornost misijonskega dela, pa tudi potreba nujnega sodelovanja vseh katoliških sil.

K sodelovanju pri reševanju misijonskega vprašanja je v prvi vrsti poklicano katoliško izobraženstvo. Saj vemo, da je prav izobraženstvo vodilo v vseh velikih podvigih. Kakor je ravno evropsko izobraženstvo zakrivilo v zadnjih štirih stoletjih tako zmedo, tudi v poganskem svetu, tako mora danes stopiti v boj za razširjanje Kristusovega kraljestva. Evropsko katoliško izobraženstvo naj postane elitna armada katoliških laikov! To je imel gotovo v mislih tudi sv. Frančišek Ksaverij, ki je na smrt utrujen pred vrati Kitajske zaklical vsem evropskim izobražencem:

"V duhu romam po evropskih univerzah, dvigam svoj glas kot blaženež in iz dalje kličem njim, ki imajo več znanja kot ljubezni v srcu: **Gorje!** Kako ogromno število duš se pogublja zaradi vaše brezbriznosti! O, ko bi izobraženci ne mislili samo na svojo znanost, ampak tudi na odgovornost, ki jo dol gujejo Bogu zaradi svojega znanja in svojih darov ..."

Velikih vprašanj, pred katerimi stoji sodobno misijonstvo, sploh ni mogoče rešiti brez izobraženstva; težko jih bo rešiti s premajhnim sodelovanjem; možno pa jih bo rešiti le, če se katoliško izobraženstvo z vso resnostjo zavzame za to našo skupno akcijo.

Vse misijonsko delo je razdeljeno v dve skupini: posredno delo v zaledju in neposredno delo na misijonski fronti. V obeh je potreben izobraženec.

Če hočemo, da bo ves narod prepojen z zdravo, polnovredno misijonsko zavestjo, more izobraženstvo misijonsko misliti in čutiti. Po misijonsko vzgojenih učiteljih, profesorjih, zdravnikih, duhovnikih in izobražencih kakršnega koli poklica mora prodirati v narod smisel za misijone. Glavno pa je: dati vsemu misijonskemu zaledju tudi znanstveno podlago.

Izobraženstvu pa se odpira široko polje misijonske delavnosti tudi in predvsem v misijonih. Tu naj bi katoliški izobraženci-laiki sodelovali pri temeljnem misijonskem delu: pokristjanjenju poganskih kultur in pri drugih velikih akcijah svete Cerkve v misijonih. Doslej so v teh smereh delovali skoraj edino duhovniki, ki pa niso mogli pri tem posvečati duhovniške sile za delo, ki ga more vršiti le duhovnik. V bodoče jim morajo priti na pomoč pri reševanju sodobnih misijonskih vprašanj kot nenadomestljivi pomočniki laiki: katoliški filozofi, umetniki, zdravniki, agronomi, inženirji, pravniki in drugi poklici, ki bodo na misijonskem polju vsak v svoji stroki sodelovali pri ustvarjanju temeljnih pogojev za zgradbo katoliške Cerkve v posameznih poganskih okoljih.

Da bije danes vsemu misijonskemu delu odločilna ura, so že zdavnaj spoznali protestantski izobraženci in se trumoma odzvali klicu pridigarja Johna Motta, ki je po univerzah zbral protestantsko mladino za misijone. Na tisoče se jih je zbralo po misijonskih organizacijah, na tisoče se jih z ogromnimi finančnimi sredstvi podalo na misijonsko fronto z geslom: "Ta rod je odgovoren za pokristjanjenje sveta!" - Kaj se bomo res pustili prekositi od protestantov???

Nikakor! Zresniti se moramo tudi slovenski izobraženci in se vsi pridružiti tisočem katoliških izobražencev, ki so po vsem katoliškem svetu že zaslutili misijonsko dolžnost inteligence in se združili iz stoletnega spanja.

Princ Löwenstein, katoličan od nog do glave, je zaklical mlademu svetu katoliških izobražencev: "Ni denarja, ni ljudi! Vsako odlašanje bi bilo v škodo misijonskemu delu! ..." In mladina je njegov klic razumela.

Prav na pobudo princa Löwensteina so v Nemčiji ustanovili "Misijonsko zvezo kat. akademikov", ki je po desetih letih obstoja štela že 7000 članov in je priredila krasne mednarodne misijonske kongrese. Po vsej Nemčiji, Avstriji in Švici pa se je v nekaj letih razširila misijonska organizacija "Missionskreuzung der studierenden Jugend", ki je štela v kratkem že 60.000 dijakov in dijakinj. Žal je danes tako razbita, da bo treba graditi popolnoma znova.

Tudi Belgija ni hotela zaostajati. P. Perre Charles SJ je ustanovil znamenito organizacijo "AUCAM", nad katere misijonskim delom ostrni vsak. Grade misijonske bolnišnice, univerze, šole, gimnazije, znanstvene zavode itd., zlasti v Belgijskem Kongu. Pošiljajo številne vzgojene vrste laikov v misijone, ki odvezemajo z misijonarjevih ramen znatno težo bremena. Poleg akademske organizacije je zacvetela v Belgiji tudi srednješolska misijonska organizacija "Pro apostolis" s 30.000 člani.

Problemi inteligence Francije s svojo "Dijaško misijonsko zvezo" in "Misijonsko zvezo francoskih študentov" ter gradi svojo univerzo v mestu Hae (Anam), kamor je poslal svoje člane kot profesorje.

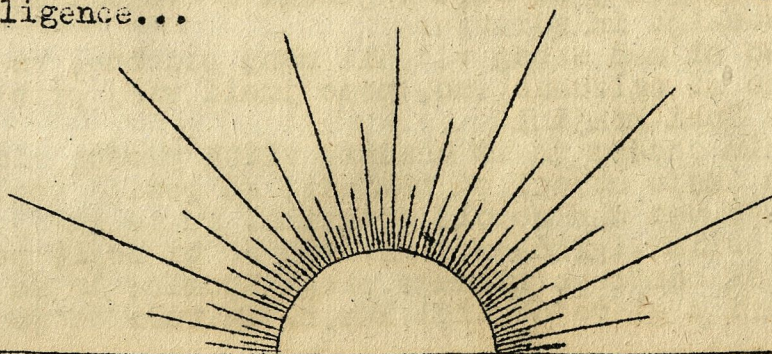
Misijonska dijaška organizacija USA šteje preko pol milijona članov in prireja velikanska misijonska zborovanja, katerih se udeležuje po 100.000 dijakov.

Tudi Italija ima svojo "Misijonsko dijaško zvezo", pa tudi po vseh drugih evropskih deželah so vzklike organizacije, ki obetajo najlepše sadove. Tudi pri nas? - - -

Da, tudi pri nas! Drobno seme je vzkliko in pognalo prve korenine, ki pa so bile tako močne, da jih ni vihar revolucije ni mogel potrgati. Veje slovenske "Misijonske dijaške zveze" se razraščajo tudi po slovenskih begunskih taboriščih in čakajo, da jih božja roka presadi nazaj na domačo grudo.

Slovenski katoliški izobraženci moramo biti združeni z mogočno armado Kristusovih elitnih čet, ki bo svoje zdrave sile pokazala še po ureditvi svetovnih problemov.

Po treh stoletjih je obtožba valikega Frančiška Ksaverija zadelo v živo. Vsa bodočnost je pred nami; bodočnost misijonskih pohodov katoliške inteligence...

Pak: ~~KRALJ MATJAŽ~~

Zbudi se, zdrami in vstani!
Čez tvojo zemljo se prokletstvo je zlilo,
jezovi so zrušeni, ljudstvo utonilo
bo in če ne prideš, izdahne pod knuto.

Pri nas gospodarita valpet in smrt

Prišli! Udari z vojsko prekaljeno,
sovraštvo praženi, ukaži ljubezen,
rane začeli, da izkravljeno
ljudstvo skesan ob robu se brezen
zavedlo krivic bo, zadanih v slepoti.

Na razvalinah se plesi vrstijo,
mlademu cvetju vceplja se strup;
svobode klicarji zastonj krvavijo:
v srca pošteni vsejan je obup.

Kdo čuval, Matjaž, bo ognjišče domače,
kdo cvetje med križi dohtee gojil?
Kdo zemljo bo ljubil, da bale pogače
in nagelj za žegnánje fant bo dobil?

Z močno roko nas v borbo popelji,
z zapovedjo ostro zajezi vihar,
ljudstvu živeti po božji daj volji,
za večno pogasi sovraštva vihar!

Civilizacija

NAŠA HIŠA

Dolgo nisem vedel, kako lepa je domača vas in kakšne spomine
na naše prednike nam hrani. Lepe hiše so v mestu, a vse so zgrajene
v modernem duhu, ki mori človeka in v mnogih primerih naravnost
tlači k tlom, Mestna hiša, pa četudi rojstna, ne veže človeka nase,
kmečka hišica, kjer smo bili rojeni, in vse okrog nje, pa nas pri-
klepa s sto vezmi nase. V preprosti kmečki hiši najde človek sre-
čo in zaživi kot ptica pod nebom.

Ko pride človek v našo vas, ne opazi nadstropnih hiš, ne vi-
sokih dimnikov in ne javnih lokalov, pač pa preproste kmečke hiše,
nizke in s slamo krite. Obdajajo jih zeleni sedovnjaki, med kateri-
mi so pomešana gospodarska poslopja. Skoraj pred vsako hišo je
lepo razpeljana "brajda", ki daje v jeseni s svojimi sočnimi grozdi
otrokom mnogo veselja in zdravja.

Vse hiše so si med seboj več ali manj podobne, vsaj po notra-
nji zgradbi. Ako si ogledamo eno, bomo imeli vsaj približno sliko
sleherne hiše v Suhi krajini.

Pred glavnim vhodom je iz cementa vlita plošča, ali pa naravna
skala: prag. Tu imajo otroci od pomladi, ko posije toplo sonce,
skozi vse poletje ves dan dovolj opravila. Tu se igrajo s kamenčki,
prahom in preprostimi igračkami, katerih ne bi mogli pogrešati.
Marsikateri otrok odnese s hišnega praga spomin: če se namreč zvrne
po skali in udari z glavo ob trdi kamen. Pa tudi to je za stara

leta le sladak spomin ...

Glavna vrata imajo močne podboje, ki so navadno izrezljani. Ko stopiš čez prag, se pred teboj razgrne velika veža s črnim, okajenim stropom. V enem kotu je velika omara, v kateri ima gospodinja spravljeno moko (za en teden naprej), razne lončke, skodelice, krožnike ...ter mast in mleko v lončenih latvicah.

Nič čudnega, da je veža vsa okajena, ko pa gre ves dim iz peči v vežo in stoji kot oblak pod stropom, dokler počasi ne izgine na izbo skozi majhno odprtino nad pečjo. Nad vratci peči je sicer nekoliko oboka "šija"; ta odprtina je na enem koncu nazadelana, a vendar dim ne more hitro iz veže. Gospodinja se v geževnih anevih upravičeno jezi nad njim, katerega je polna vsa izba in sili v oči, da te prično pošteno peči.

Pred pečjo je ognjišče, na katerem pripravlja mati jedi. Lahko rečemo, da nadomešča mizo. Na njem zakurijo le tedaj, če pride kak nepričakovan obisk ter je treba gostu hitro odvreči par jajčk in pa če pripravlja mati bob. - Pod ognjiščem je skopana jama za pepel. Na eni strani je ognjišče podaljšano v kotel za kuho pri pečju. Nad kotlom je sklednik z lepo vloženiimi skledami. Poleg ognjišča stoje burklje razne velikosti, loparji za peko in veslica (priprava za prenašanje žerjavice in pepela. Izgleda kot lopatka).

Iz veže drže vrata v prednjo hišo, zadnjo hišo, klet in na izbo, večja vrata pa vodijo na vrt.

Pravo družinsko življenje se vrši ob peči v prednji hiši. Tu se družina zbira k molitvi, kosilu, južini in večerji. Tu daje mati navodila svojim otrokom. Na peči v prednji hiši se uči otrok izgovarjati prve besede, tu sklepa privikrat roke k molitvi.

V prednji hiši je tudi kaka postelja in omara. Na stenah vise stare slike, navadno v lepo izrezljanih "romih". V kotu pa kraljuje križ. Iz sobe vodijo vrata v kamro, kjer stanujeta navadno stara oče in mati.

V zadnji hiši pa so omare z nedeljsko obleko, postelje in "metrگا", v kateri mesijo mati kruhek. V steno je vdelana omarica, kjer ima gospodar spravljena domača zdravila. Otroke zelo mika zvedeti, kaj hranijo oče v stekleničkah; marsikdo radovednežev je že skričal, kaj poskusil "cvet" (hudo žganje) in so ga komaj rešili.

Peč v zadnji hiši ni tako obiskovana kot v prednji. Je tudi manjša in kurijo v njej samo zvečer, da se soba segreje.

Klet za krompir je navadno pod prednjo hišo (v nekaterih hišah tudi pod zadnjo) in ima vhod iz hiše.

Ako gremo iz veže po lestvi ali stopnicah na izbo, se nam na prvi pogled zazdi, da smo prišli v pravi pekel. Izba je temna, vsa okajena od dima, le na prednjem in zadnjem koncu je majhno okence, skozi katero prihaja na izbo nekoliko svetlobe. Na izbi ni nobenega tleh. Tu najdemo zaboj starih počkev, kos, sekir in drugega starega orodja, ki morda že stoletje ni bil v rabi. V drugem kotu pa leže razbiti lonci in razne stare lesene posode, ki so dovršile svojo nalogo. Nekatero hišo imajo nad "šijo" ograjen prostor za kokoši. Od strani vise štirioglati zaboji, ki imajo na spodnji strani mreže. Ti zaboji so pripravljani za sušenje mesa in klobas. Moral sem jih omeniti, ker opravljajo važno vlogo, ali ne? - Lahko bi torej rekli, da je izba za vsako hišo zares njen pravi muzej.

K domu seveda ne spada samo hiša, ampak tudi hlev, skedenj (pod), zolec in kašča.

Hlev je navadno postavljen paralelno s hišo, nekaj pa jih je v bližini vasi tudi pod gospodarjevim bivališčem. Na hlevih, ki je stavba iz lesa, shranja gospodar "nastilo" (stelja, listje), pa tudi slabše seno, imenovano "gmajšča", s katerim krmlijo pozimi konje in ovce. Strana hleva je pri hlevu navadno podaljšana v lopo. Tu so shranjene gnojne kose, kose in razno kmečko orodje. Ob steni stoji mizarska miza, katera bi podjeten gospodar zelo pogrešal.

DOLENJSKA KMEČKA HIŠA

V hlevu je pregrajen prostor za mlade prašičke, nekateri hlevi pa imajo tudi kurnice. Navadno je hlevsko poslopje zelo preprosto zgrajeno in s slamo krito. Pred njim je gnojišče, navadno nič kaj preveč higienično.

Na vrtu je skedenj, imenovan "pod", zgrajen iz debelih, napol okroglih hlobov. Prav za prav se vse poslopje skupaj imenuje "pod", posebej pa še srednji prostor, ki ga obdajata dve "senici" (shrambi za seno). Visoko, že skoraj tik pod stebrom je "glajt", ki služi za spraviljanje detelje ali "škupe" (skopa).

Pod je na vsaki kmetiji zelo važen prostor. Saj se v njem otepajo vse žito, ki služi kmetu za vsakdanjo hrano. Pri nas nimamo mlatilnic, zato moramo vse snope z rokami otepsti. Da se klasje in lateje bolje zdrobi in seme zlušči, razstavijo snope na sonce. Temu služijo "late", ki so približno pol metra dvignjene od tal. Na njih so prslonjeni snopi drug poleg drugega. - Pozimi pa v podu režemo slamo in seno v "rezanco", s katero krmimo živino.

Pred podom je široko podstrešje, kjer stoje vozovi. Vsak kmet ima najmanj tri vozove: težki voz, srednji voz in "kripo", s katerim vozi v mlin. S kripo se pelje tudi na postajo, v semenj in k maši.

Kozolec služi predvsem za sušenje detelje in koruze, (po dva in dva storža zvežejo skupaj). Če je velik, ima kmet pod njegovo streho shranjeno seno, od koder ga po malem s košem znosi v hlev. - Kozolec ima dva dela: "spodnji glajt" in "zgornji glajt" ali oder. Stebri so zvezani z rantami. Prostor med dvema stebroma (upoštevati moramo vse rante) se imenuje "štant", ki je mera za velikost kozolca.

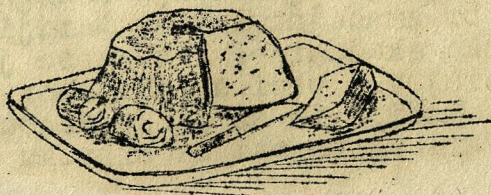
Ne smemo pozabiti na kaščo. V njej so shranjeni vsi pridelki, za katere se je morala družina vse leto truditi. V kašči je predal pri predalu (imenujemo ga "prejdu"); napolnjeni so z žitom. Nad njimi pa so police z jabolki. V kašči je tudi moka, katero ima kmet samo za tri tedne naprej. - Kašče so navadno lesene, najhne in s slamo kritete. Prava posebnost pri njej pa je ključ, ki je zelo velik in kaj podoben cerkvenemu. Kakor da bi bile vrata nepremagljiva, če so zaklepana z velikim ključem.

Vsa gospodarska poslopja so ograjena s plotom, ki obdaja sadni vrt.

Ljudje naše vasi se bavijo s poljedelstvom in živinorejo. Sicer ni kakih posebno velikih kmetij, toliko pa pridelava vsaka družina v dobri letini, da se preživi. Mnogo pridelajo krompirja in koruze, ki sta naša glavna hrana.

Hrana je zelo enolična. Zjutraj kislo zelje, koruzni žganci in mleko. To se ponavlja z jutra v jutro skozi vse leto. Opoldne pridejo na mizo krompirjevi žganci, "sukaje" (ribana kaša), poleti pa poleg tega navadno še solata. Zvečer pa je na naši mizi močnik, v oblicah krompir ali pa kaj podobnega.

Zelo se pozna sprememba pri hrani ob nedeljah in praznikih, zlasti pa za žeganje. Tedaj pride na mizo kaj boljšega. Seveda ne manjše potice, štrukljev, mesa s hrenom in juhe z "nudeljci". Tako vsaj vemo, da je praznik v koledarju.

Francoz :

Fantje na vasi

Za fanta velja pri nas (Voklo pri Kranju) oni, ki si upa zvečer na vas in zna glasno zavriskati, da odmore po vsej fari:ki sme v družbo starejših fantov.

Vsak, ki je odrasel šolskim klopen, si želi samo to, da bi bil čim prej sprejet med fante. Žal ta stara navada pri nas že izginja. Tako jaz nisem bil več sprejet med fante, dasi sem včasih veliko hodil "na vas". Kakor pa vem, se je sprejem vršil takole:

Vaški fantje se na kresni večer zberó na kraju, kamor so nanosili butare, da zažgo kres. Vsi oni fantje, ki so preteklo zimo in na pomlad začeli hoditi "na vas", morajo dati za pijačo (liter ali štiri vina). Vodja starih fantov potem pri zažganem kresu z vinom krsti "mladiče". Pravijo, da morajo biti ta večer "novopečeni" fantje tepeni, vendar pa to ni nujno. Ko sem bil nekoč med družbo fantov, ki je sprejemala, niso bili novokrščeni prav nič tepeni, ampak smo se lepo v miru pogovarjali vse dotlej, ko je kres dogorel in smo se razšli po domovih...

Lado:

Zvezdica

Med oblaki, glej, nebo !
 Angelci nebeski
 rajsko lučko so prižgali
 in pregnali mi temo ...

Je vso dolgo noč svetila
 in v srce tolažbo lila ...

Dijaštvo slovenske begunske gimnazije našega taborišča se je zadnjega maja posvetilo brezmadežnemu Srcu Marijinemu. V ta namen je priredilo kratko, a ljubko akademijo, katere se je udeležil poleg gojencev zaveda tudi skoraj ves profesorski zbor.

Počastili smo Mater Marijo in se ji popolnoma posvetili, saj vemo, da bomo le tako mogli vztrajati na braniku svete vere in drage domovine.

PAK Mati sinovom

beguncem

Kaj se razcvital je v svetu ...
 Nemirno popoldne takrat, je bilo:
 oblačno nebo in vmes sončni poljubi
 na prašne ceste,
 na tiho zemljo.
 Povsod pritaženost - v vseh urah nemir,
 človek človeku sovražnik in - zver.

Naš dom se razklal je tiste popoldne :
 trije ste zdoma šli,
 počni in mladi;
 trije cvetovi moje krvi...

Očuljena dlan vam je dala pogotnico:
 križ na čelo in potok solza.
 Besede zamrle so neizrečene.
 DrugEGA nisem imela vam dati;
 kaj ure bile so vse vam posvečene.
 Kaj sem dajala vse svoje življenje;
 več sem vam dala, kot sem imela,
 kdaj trudna, osamljena sem onemela ...

Če razumela vas nisem takrat,
 česar pa vem, čemu ste odšli:

Če razumela vas nisem takrat,
 česar pa vem, čemu ste odšli:
 srca poštena je vodil ponos,
 čisto so stopinje vas v svet odpeljale.
 Čon pa prodan je bil hlapcem tujine,
 naš svet onečasčen in le razvaline
 ostale so - nemi dokazi ...

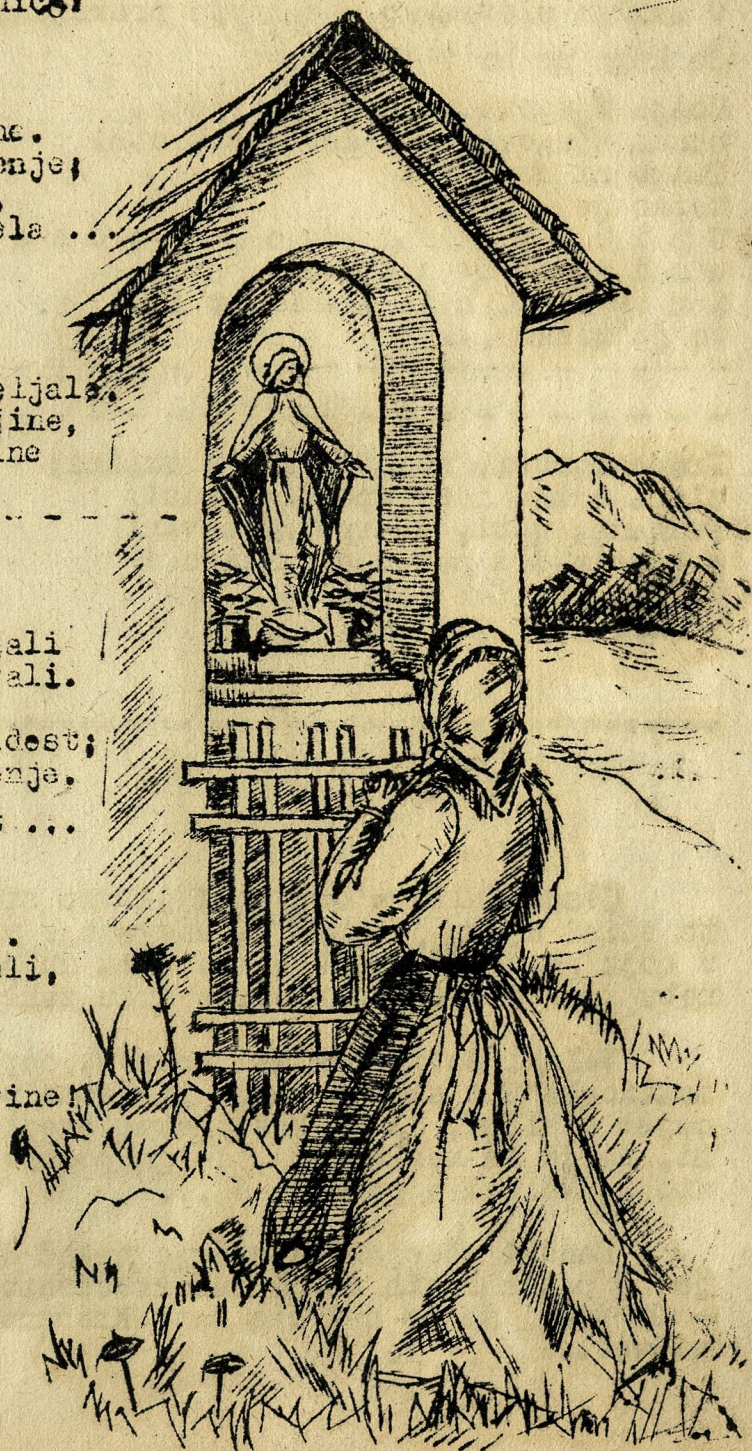
Če spomini oskrunjene sreče
 čimlje tipeče...

"Hlapci nikomur!" ste včasih dejali.
 Či raje odšli ste kot bi hlapčevali.
 Či ko je, pa ven:
 Kaj v krajih goratih odteka mladost;
 Či tu bi bili, bi odteklo življenje.

Či trudne so misli in v srcu bolest ...
 Či to pa bom roke sklenila,
 Či vas, tri sinove, molila :

Či voji so, Mati, in moji bili ...
 Či kot da neurju so bratje postali,
 Či to iznenada odšli so na pot
 Či kraje neznané, luči naproti,
 Či načnim in jasnejšim čnem ...

Či praporom šli so na klic domovine!
 Či njimi bi šla,
 Či trudne so moje noge
 Či počasne stopinje:
 Či hrepenenje jih spremlja
 Či misli v tirolske doline
 Či te prek gora ...
 Či ti! Ti vodi jih, spremljaj
 Či - vrni! " - - -

V tujih objemih zdravi ostanite,
močni le naši zemlji rastite:
Naj moja molitev bo vsem blagoslov!

Kadar viharji se bodo umirili,
neurja ob skalah poštenosti strla,
trdni kot granit se boste vrnili.
Takrat spet v oči vam ponosne
bom zrla.

Takrat ...

Takrat mi bo, starki, vzcvetela mladost!
Z jasnim pogledom in močno roko
spet zaoreli boste ledino
v sveto zemljo - z znojem pojeno,
v zemljo slovensko - s krvjo prerojeno.

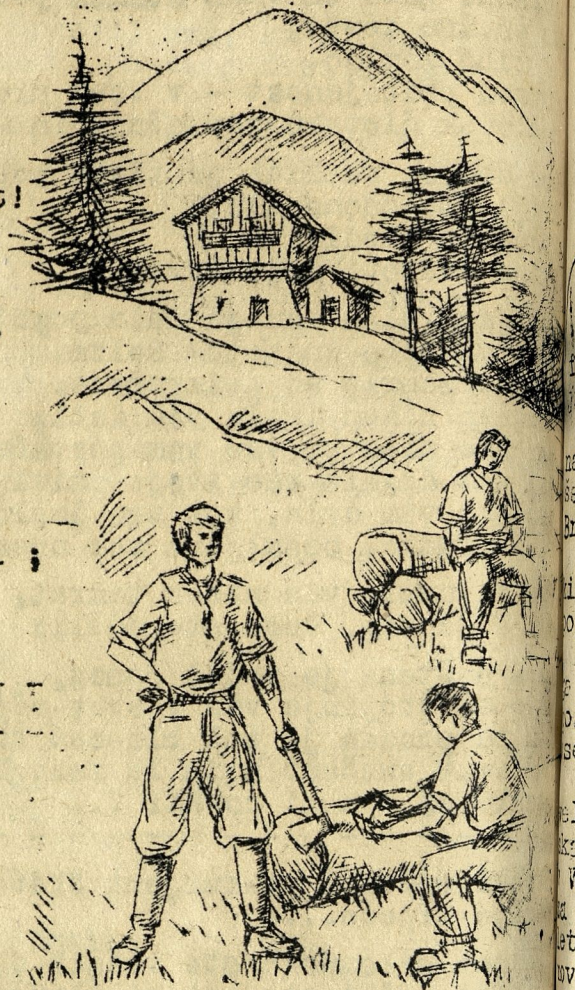
Če koga ne bo ?

Volja Njegova usmerja nam pota,
ukazi Njegovi so vedno - dobroti.

Težko ni umreti ;
težko je trpeti!

Umirati dolgo, počasi ;
umirati mlad
in suženj umreti -
to je težko ...

Pridemo, mati, ne stro nas v tujini;
zlomi lahko nas, upogne nikdo!
Pridemo, mati, da spet domovini
bomo služili pošteno, zvesto !

Cesar Julijan Odpadnik je vse storil, da bi uničil krščanstvo. V ta edini namen je usmeril vse svoje vojne pohode. Toda smartno ranjen v boju je zajel prgišče krvi, ki mu je tekla iz rane, jo vrgel proč in v divjem, onemoglem srcu zaklical: "Zmagal si, Galilejec!"...

Veliki sovražnik krščanstva, oopačli učenjak Voltaire je nekoč zaklical: "Sit sem že vedno in vedno poslušati, da je bilo dovolj najst ribičev, da je krščanstvo preplavilo svet. Jaz pa hočem dokazati, da je en mož dovolj, da ga podere!... - In danes? Krščanstvo stoji, Voltaira pa ni več ...

Nemški učenjak Fichte je nekoč dejal svojim slušateljem: "Gospodje! V petih letih ne bo več krščanstva. Naša vera je naša pamet!" - Od tedaj je že nad sto let. Krščanstvo je se tukaj, Fichteja pa ni več...

Oče skavtov

Proti koncu svojega življenja pa se je stari general Sir Lord Baden Powell prelevil. S hudomušnim veseljem je kazal svojim prijateljem fotografijo, ki ga prikazuje, kako skoči iz generalske uniforme v - skavtski kroj. V teh letih je napisal več knjig o stezosledstvu. Začel je nabirati po cestah postajajoče dečke in jih v spomin na svoje mafekinske fantiče poučeval in vežbal v spretnosti stezosledstva. Tudi moralno jih je dvigal in navajal na čednostno življenje.

Leta 1907. je svojo novo skupinico prvič popeljal na taborjenje na Brownsea Island. Ob teh dneh v božji naravi se je vžgal val navdušenja za novo mladinsko organizacijo, njeni člani pa so se po vsej Britaniji pričeli imenovati skavti, t.j. stezosledci.

Kmalu je Lord Baden Powell izdal priročnik "Scouting for Boys", ki je preveden že tudi v slovenski jezik pod naslovom "Skavt". V njem opisuje poučna in zabavna pripovedovanja ob prvem tabornem ognju.

Drugo taborjenje je bilo leta 1909. v Crystal Palace, ki so se udeležile tudi prve skavtinje. Temelji skavtske organizacije so ostajali trdnjši in močnejši, mogočna zgradba se je širila po vsej domovini velikega ustanovitelja.

Po nasvetu angleškega kralja Edvarda VII. je izstopil Baden Powell iz vojaške službe in se ves posvetil skavtom. Združil je vse skavte, ki so se pojavljali po Angliji, v trdno enoto. Na taborjenju Windsor-Rally-ju ga je hvaležna skavtska mladina slovesno izbrala za svojega očeta. On pa je še z večjim veseljem delal dalje in zbral leta 1914. novo skupinico: dečke od šestega leta starosti dalje. Imenoval jih je "volčiče" in izdal zanje posebno knjigo.

Kralj je podaril skavtom za sedež park Gilwell, planinkam, ki jih je kmalu ustanovil Lord Baden in katerih pokroviteljica je bila njegova soproga, pa gradič Foxlease. Dne 4. novembra 1919. je postalo skavtsko gibanje svetovna organizacija. Ob tej priliki je ustanovitelj in izvoljeni voditelj svoje družinice tako nagovoril: "Nočem biti nikak "višji", še manj diktator, ampak o č e svetovne skavtske družine!" Končal je z besedami: "...Lepo bi bilo, ko bi vsak izmed vas v svojem življenju napredoval in v tem velikem delu za Boga, kralja in domovino daroval tem vzorom vse, kar premore!"

Prvo mednarodno taborjenje je bilo avgustu leta 1920. v Old Deer Parku. Udeležilo se ga je šest tisoč skavtov. Kmalu zatem se je vršil Jamboree v Wembleyu z dvanajst tisoč skavti. Znak tabora je bila zlata puščica. Udeležili so se ga skavti tri in tridesetih narodnosti.

Četrty Jamboree je bil leta 1933. na Madžarskem, . zadnji pa leta 1937. na Holandskem. (Prihodnji Jamboree bo leta 1947. v Mar-seillu. Njegov znak bo mrtvi voz.)

Sir Lord Baden-Powell of Gilwell je umrl dne 8. januarja 1941. v Keniji, ki jo je tako ljubil. Njegova ustanova pa živi dalje in v njej živi njegov duh. "Skavti, ki ga smemo nazivati svojega očeta, mu bodimo zares tudi zvesti sinovi !

PO STOPINJAH » PREDNIKOV

Osmošolci tudi v begunstvu niso pozabili, da ob koncu šolskega leta ne smejo kar tako zapustiti závoda. Saj morajo vendar v vsej slovesnosti izročiti sedmošolcem ključ, ki so ga sprejeli od svojih prednikov in ga vse leto skrbno hranili. Te stare navade tudi begunstvo ni uničilo.

V soboto (dne 15. junija), ko so se peggeški osmošolci poslavljali od šolskih klopi, so taboriščniki začudeno gledali slovesen sprevoz, ki se je med glasovi harmonike in veselim petjem pomikal iz konvikta proti sedemnajsti baraki. Policaj v obleki butalskega Cefizlja pa je delal red. Tam je osmošolce sprejela sedma. Obred se je pričel. Pa ga je kmalu prekinil obisk taboriščnega poveljnika Mr. Younga in spremljevalcev, ki so hoteli prisostvovati slovesni izročitvi ključa. Dijaska razposajenost in dovtipnost jih je vso uro pošteno zabavala.

Letos je bila izročitev ključa skoraj nenavadna. Saj so osmošolci med slovesnim govorom svojega predstavnika v cilindru in fraku priredili pravo opereto. Vse pesmi so izzvenele v zdravi dijaški razposajenosti in hudomušnosti, ki ni prizanesla sedmošolcem, niti šolskemu paragrafu, ki so ga s ključem vred poklonili sedmemu razredu in celo gg. profesorjem ne. Prepričan sem, da so naši gospodje profesorji, katerim zares veliko dolgujemo in smo jim za njihov ne-sebični trud hvaležni, razumeli šale dijaške mladine, ki je vesela, da more celo v begunskih razmerah nadaljevati s študijem.

Sedmošolci pa so tudi pokazali, da so vredni ključa. Saj se niso pustili kar tako ugnati, ampak so krepko odgovorili s protigovorom, ki ni prizanesel nikomur iz osme. Poleg tega so izvohali osmošolske priprave, si skrivaj polastili pesmi in celo odgovorov na uganke, ki jim pa niso prav nič koristili. Pač pa so s svojim skritim delom osmošolce pošteno presenetili.

Seveda osma tega sedmi ne more šteti v zlo, zlasti ne, ker ji je ob koncu slovesnosti izročitve ključa poklonila v znak sprave "krasen" šopek kopriv.

Z znano dijaško "Gaudeamus igitur" so odšli nato skupno iz gimnazijskih prostorov in se fotografirali z insignijami zbrani okrog poveljnika taborišča in razrednika osme dr. Gantarja.

Vsi osmošolci se bodo še dolgo spominjali veselih uric iz peggeškega "hrama modrosti". Saj sam Bog ve, kam jih bo še zanesla begunska pot.

Sliko pa bo objavilo "Cvetje" takrat, kadar bo imelo tudi svojo klišarno ...

Urednik se poslavlja ...

Komaj sem prijel za delo v uredništvu "Cvetja v tujini", že sem dobil - pa to menda že veste - strašansko plešo, ki je plod dijaške lenobe. In komaj sem okrasil svojo glavo s plešo, že je prišlo-slovo. Pa niti toliko si nisem prislužil, da bi si kupil lasuljo. Da tudi z Vašo šolsko denarno zbirko zanjo ne bo nič, sem si mislil, kajti ne-avaležnost je plačilo sveta ...

Tako! Slovo je torej tu, dragi moji. "Cvetje" sem povezal v prvi šopek: prvi letnik je za nami, z njim pa je konec tudi mojega dela, kajti na peggeški gimnaziji sem pustil za seboj tudi začnjo, osmo stopnico.

Uredniško torbo s košem vred prepuščam nasledniku, Vas pa prosim, da vsaj tej žrtvi prizanesete s plešo in jo po vseh svojih mo-žeh zalagate z literarnimi prispevki. Jaz pa se bom umaknil v naj-uirnejši kotiček zemlje, ki sem ga našel tudi v tujini ter bom uzi-oval svojo "uredniško pokojnino"; z veseljem bom prebiral nove cvetove peggeške dijaške družinice. "Cvetje" ne sme zamreti, ampak cveteti dalje, cveteti z vedno lepšimi cvetovi tudi v tujini, "dokler ne bo resajeno v varno svobodo na domovinska tla", kakor mu je ob prvem cvritu želel naš prevz. g. škof dr. Gregorij Rožman.

Zahvaljujem se vsem sotrudnikom, ki so s pisano besedo in ilu- stracijami pripomogli prvemu letniku do pestre lepote, vnetim ugan- arjem in cenjenim bralcem.

Urednik.

REŠITEV UGANK ŠESTE ŠTEVILKE "CVETJA V TUJINI".

MOZAIK : Mati je kot sveča, ki gori za druge.

IZ ALGEBRE: Abecedo razdeli na polovico. Srednja črka L je torej prva: črke šteješ na levo (-) in na desno (+) ter do- biš: Kdor svojo mater časti je kakor oni, ki si nabir- ra zaklade.

ČRKE: Bog, ki vsako delo plača verno,
poplačaj ti ljubezen neizmerno,
blaga mati ! Medved.

A
O V A
C R E D O
P R O M P T E
P A R A T U S
P A R E S
V I S
A

Ž r e b s e j e n a s m e h n i l . . .
... petošolcu Jerebiču Stanku Nagrada
dobi pri uredniku (Baraka 22/1).

